

Δημήτρης Τ. " Αναλις

" Η Σκιά πού Χτίζει

ΙΧ

Μέ τόν δεξι ὤμο μέσ τή νύχτα
βγαλμένο ἀπ' τήν κοινωνία τῶν νεκρῶν

Μιά πράσινη πόρτα μέ τό κατώφλι ἀνύπαρκτο
Μιά πράσινη νύχτα μέ ἐπισκέπτη τή θύελλα
"Ενας χώρος ἀπόλυτος πού ἀπλώνει τρικυμίες
"Ενα δωμάτιο πληγωμένο ἀπό σεντόνι

" Η θάρκα στόν ὀρίζοντα πού σθίνει τά κύματα
" Ο πλάγιος γλάρος πού διαιρεῖ τό ἄπειρον
Καί τῆς ὀμίχλης ἡ χλωμή ἀποκατάσταση.

Χ

Στήν ἔρημο φτιαγμένη ἀπό δύο χουφτες παγωμένες
Χαμένη ἀφτέρουγη ἡ λαβωμένη σκιά
" Αφουγκράζεται κρυφά τή βροχή πού φτωχαίνει
" Ο,τι γκρεμίστηκε κόπηκε πάλι στά δύο μυρωδιά
" Από ἔλος καί μέλισσες ἀμφιβολίας σέ θάμνους
Καμένους ἀπό τή μοναξιά χρόνων σημερινῶν
" Ο,τι περίσσεψε ἀπό τό παρελθόν ἐξοστρακίστηκε στό μέλλον

" Ενας πανικός ἀπό χαρτιά παλιά ξεπέρασε σάν ἄλογο
Τή λαχανιασμένη ἱστορία τίς ἐξηγήσεις τήν ψυχανάλυση
Μείναν τ' ἀγκάθια ἡ σκόνη καί ὄσοι μπήκαν σέ σπίτια
" Αγνωστα ἀφύλαχτα δίχως σκυλιά κατῶγι κι ἀριθμούς

" Εκεί καί μείναν

ΧΙ

Τόπος γιά μιά νικημένη ὥρα

Τοῖχοι ἀγιάτρευτοι ἔρημα σπίτια καί φῶς ἀγέραστο
Τά ρούφηξε χῶμα σκληρό τ' ἄφησε κόκκαλα

Ἄδεια ροῦχα πού ντύνουν τή σιωπή τοῦ φάρου
Ξετυλίγονται δίχτυα μέ σκοτωμένα ψάρια
Ἐπιδέσμους παλιούς ἀπό ἀγρια χιόνια
Ξεχασμένα τὰ σύννεφα στήν ἀπάθεια δταν
Μέ τήν ὁμοβροντία τῶν πουλιῶν ξυπνοῦν οἱ δρόμοι

Καί δταν ἓνα μοτοσακό πριόνισε τή νύχτα.

Ξεραμένες πληγές ἀπούλωτες σέ χώρο ἀνοχῆς
Καί μιά φωνή πού κόβει ἀλύπητα τίς ὥρες
Παιδιά μέ δπλα μεσήλικα στίς αὐλόπορτες
Χάνουν τὰ λόγια τους μεσ' ἀπό τρύπιες τσέπες
Σπέρνουν φωνές στά πτώματα τῶν ἀντιλάλων
Λάμπεις μῶβ καί μεγάλα κουρέλια καπνοῦ
Ἀφήνουν τήν ἀσφαλτο καί δένουν ἀγκυρα
Σέ ὀρίζοντα σκληροῦ χειμωνιάτικου τσιμέντου
Σάν ἄταφα πουλιά σέ σπίτια κυνηγῶν

XII

Καί πῆρα τὰ βιβλία ἀπό τό χέρι τῆς πλάνης
Καί τὰ κατάφαγα καί γλύκανε τό στόμα μου καί
Γέμισαν τὰ σωθικά μου πίκρα.

Καί κούρνιαζα ὅσο ψηλά ἐμπόρεσα μήπως γλυτώσω ἀπ' τοὺς ρυθμούς
τῆς ἰδρωμένης περηφάνειας πού κρυώνει ὡσάν στάμνα
Ἐκεῖ περίμενα μέ τὰ πουλιά νά πῆξει τό σάλιο μου καί
τήν πρώτη ρυτίδα πού θάσκαβε τό βλέμμα τῆς ἀνάγκης...

XII

Ξύπνησε ὁ Ἄφρων.

Οἱ κινήσεις πού λείψαν ἐχτές ἀπλώνονται στόν ἡσυχο
πρωινό ἀέρα, τὰ χέρια πού δέν πιάσαν στίς ἐξαλλες
πέτρες, ἔσβησε τό 'να τ' ἄλλου τὰ καμῶματα. Ἡ πλάνη
ὀδηγáει μακριά καί συναντᾷ τό μονόλογο τοῦ φονιά σάν
ἄφησε τὰ μονοπάτια τῶν μισθοφόρων γιά τίς λεωφόρους πού
οικοπεδοποίησαν τή Δύση.

Ἡ πλάνη, τόπος ἀμάραντος τοῦ χτίστη καί χρόνος τοῦ
στρατιώτη πέρασε τό χειμῶνα μέ νοτιά καί ζυγά σύννεφα,
ρόγες στήν ἄχνα τ' οὐρανοῦ· μετὰ ἔγραψε χιλιάδες κύματα
στό ξένο λιμάνι σκουριάζοντας μαῦρα καράβια μέ κόκκινα
χειλῆ. Μηνύματα φερμένα μέ σπῆθος καί χρώμιο στήν
πρύμη καί στήν πλώρη ἔγιναν καπνός, μαλλιά, στάχτες
κι ἀσπράδι αὐγοῦ. Μόλις πού φαίνονται τὰ σπίτια ἐνός
τόπου πού ἔγινε γιά τοὺς παρόντες ἡ Πέρα-Χώρα.

· Ανιες του μεσημβρινού με βουλιαγμένες μέδουσες
· Ο,τι κρυφό και δροσερό τό σπέρμα
· Η δίψα που τό ζητεί με μισόκλειστα μάτια
· Τήν ώρα που τζιτζικια κουρδίζουν τά ρολόγια
· Τριζόνια τραβούν με τριχιές τό βυζί τής αύγής
· Κι όταν ένα τόξο από νερό τεντώνεται
· Νά πεταχθεί ή πρώτη μικρή κραυγή
· Ο πρώτος ιδρώτας στά πάνω χείλη.

XVII

Δέν τολμάει πιά τήν αλήθεια δειλιάζει
Δέν έχει τοίχο ν' άκουπήσει παράθυρο νά πιαστεί
Τά παρακάλια της δέν ώφελούνε τίποτα
· Ο ήλιος τήν έκδικείται δέν τήν άκούει θάλασσα
· Κι αύτοί που νόμιζαν πώς ήταν θεατές δέν ήταν
· Άλλο από θεατρίνοι τής κακιάς ώρας
· Πώς άγγιξε τό φώς και πότε;
· Μ' ένα νυστέρι του κόψανε τή μνήμη
· Αλλάζουν οι μηχανικοί τή σκηνή κι οι θεατές
· Οι πραγματικοί είδαν τήν κάθαρση στ' αλήθεια;
· Τά μαχαίρια δέν ήταν πιά σύνεργα
· Μά έργα και μάτωναν τήν πραγματικότητα
· Κι όμως αύτοί συνεχίζουν και σθήνονται
· Μαζί με τά φώτα που κατέβασε ή αύλαία.

XVIII

Στίγματα θλίψης σέ διάχυτο άνεμο
Δέν άρμενίζουν στό φώς όταν βραδυάζει ·
· Νυχτερινά καμάκια τά κυνηγούν μέχρι
· Που νά χαθούν στό ξέστρωτο κρεβάτι του Γαλαξία
· Τ' άγκάθια ράθουν τις πληγές φουσκώνουν μυτερά
· Ποτάμια και χύνονται σέ άγνωστη γή
· Πάνω από πολιτείες ρόζ και θανάσιμες
· Άχειροποίητα θουνά που νίφτηκαν συχνά
· Στή μεγάλη άρνηση βροχερής άνομίας ήταν άρχή μά
· Δίχως τέλος ή βάση τους και φωνές παγωμένες
· Έφταναν στην κορφή άπλωναν μαξιλάρια και θέλη
· Αργά πουλιά σηματοφόρα του Μεγάλου Γέλιου
· Που μιά και για πάντα με τά δόντια τής πλάνης
· Χαράξαν μυθιστόρημα σκόρπιο στό αίμα μου.

XIX

· Κι όμως τά πολλά φώτα έκρέμασαν τήν ειρωνεία στην είσοδο
· Ετράβηξαν τό χάδι άπ' τό χέρι πάνω στά στήθη σου

Στήσανε βλέμματα πέρ' απ' τὰ συντριβάνια
Χαμηλώσαν τίς πλατείες πιά κάτω απ' τό κέρδος
Κόψαν τὰ κυπαρίσσια στό ύψος του τσιγάρου
Ποντίκια, κατασαρίδες καί μετοχές στίς πηγές
Χαμηλώσαν τό βλέμμα του μετώπου στά γόνατα
Ερήμαξαν τὰ κατώφλια απ' τήν περιέργεια
Γεμίσαν φθόριο τὰ κρανία πνίξαν τίς γέφυρες
Γιά νά ξυπνήσει ή τυραννία τών ανάρθρων

Μετά γκρεμίστηκαν τὰ καθεστώτα ξεράθηκαν οί πένες
Οί όρθιοι σέρνανε τό πτώμα τής λογικής στά γραφεία
"Ο,πi καθότανε συνταξιούχο έπεσε σέ κωματώδη ύπνο
"Ο,πi απόμεινε χρεώθηκε στήν αντιπαροχή έλιωσε
Σάν χάδι γάτου ύστερα κόπηκε σέ χίλια τζάμια γράφοντας
Κεφαλαία μέ ξεραμένο αίμα μικρά μέ ξεραμένο μελάνι

Κι όπου τ'άσπειρε ή τύχη γινήκαν μυθιστόρημα.

XX

"Ερχεται νύχτα τὰ ύλικά χάνονται
"Η σκόνη τών άστρων καθαρίζει τίς πληγές
"Η συνείδηση άπλώνεται στό ποτάμι του γαλαξία
Πάει νά ξεπλύνει τὰ ρούχα του πόνου
Γεμίζει ό χειμαρρος άστρα
"Ενας όρίζοντας από θουνά ανατέλλει
Κι ένα δίχτυ πλεγμένο νυχτερίδες
Κουκουβάγιες μετράνε τίς ούλές σέ μαυροπίνακα
Κι έρχεται ό δέκτης του φάρου καί τὰ σήνει.

Δημήτρης Τ. "Αναλις

